

РЕШЕНИЕ

№ 20334

гр. София, 17.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4675** по описа за **2024** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на началника на Група към ОПП-СДВР, чрез юрк. А., срещу Решение №1160/06.03.2024 г. постановено по НАХД № 16672/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 2-ри състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-024395/13.10.2023 г., издадено от началника Група към ОПП-СДВР, с което на Л. Л. А. са наложени административни наказания "глоба" в размер на 200 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 месеца за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се твърди неправилност на обжалвания съдебен акт, постановен при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Твърди, че СРС погрешно е приел, че нарушителят няма умисъл за извършване на нарушението, тъй като същият не е бил уведомен за служебната регистрация. Излага анализ на нормативни разпоредби от ЗДвП и Наредба № I-45/24.03.2000г. Моли се обжалваното решение да бъде отменено, съответно НП да бъде потвърдено изцяло. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави

възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се представлява.

Ответникът –Л. Л. А., редовно призвана, представлява се от адв. М., който оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да остане в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, 13 касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Съобразно чл. 218, ал. 1 и ал. 2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 03.07.2023г. Л. А. управлявала лек автомобил „Пежо“ 405 с рег.№ СА4611 в [населено място], по Околовръстен път, когато била спряна за проверка от полицейски служители. При извършената проверка било установено, че автомобила е служебно deregистриран, считано от 18.31ч. на 26.10.22г.

От доказателствата по делото се установява, че на 24.08.2022г. по електронен път от портала на МВР е подаден договор за покупко-продажба на МПС марка Пежо 405 с рег.№ СА4611, което следвало да се пререгистрира от новия собственик в едномесечен срок от покупката. Поради неизвършване на регистрация в законния срок от сделката, МПС-то е било служебно deregистрирано по електронен път на 26.10.2022г след изтичането на два месеца след придобиването му.

За така констатираното нарушение бил съставен АУАН за извършено нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, въз основа на който е издадено и процесното НП № 23-4332-024395/13.10.2023г.

При така възприетото по фактите, от правна страна съдът извел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма, но същото не съдържа изискуемите по чл. 57 ал.1 т.5 от ЗАНН реквизити, а именно: описанието на нарушението и обстоятелствата при които е извършено не са формулирани изчерпателно в достатъчна степен, за да се упражни адекватно правото на защита, не се съдържат част от обективните признаци на състава на нарушението – липсва словесно изписване на основанията за извършената служебна deregистрация и датата ѝ, което пречи на правото на защита, липсва посочване на момента на придобиване на автомобила. Според въззивния съд, А. не е осъществила от субективна страна състава на вмененото административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, тъй като не е била уведомена за служебната deregистрация. Приел е, че нарушението е недоказано от обективна и субективна страна, поради което е отменил НП.

Районният съд е изследвал относимите за спора обстоятелства, излагайки мотиви, в

подкрепа на направените изводи.

Крайният му извод, настоящият състав счита за неправилен, по следните съображения:

Разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП регламентира две кумулативно изискуеми предпоставки, с които се допускат моторни превозни средства по пътищата, отворени за обществено ползване, а именно - да са регистрирани и да са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. С нормата на чл. 145, ал. 2 ЗДвП се установява задължение за приобретателите на регистрирано МПС за пререгистрация на същото в едномесечен срок от придобиването му. В процесния случай А. след като е закупила автомобила е имала задължение до 23.09.2022 г. вкл. да го регистрира в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния си адрес или адрес си на регистрацията.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, служебно с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването му, не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, кореспондира с нормата на чл. 18б, ал. 1, т. 10, вр. чл. 18, т. 2 от Наредба №I-45/24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, предвиждаща служебно прекратяване на регистрацията на автомобил, при неизпълнение на задължението за регистрация, от страна на новия собственик.

Анализът на цитираната разпоредба на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, налага извода, че регистрацията на МПС се прекратява по силата на закона, след изтичане на двумесечния срок за регистрация от страна на новия собственик на автомобила, като резултат от неизпълнението на законовото му задължение - да регистрира закупения от него автомобил. В хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, законът приравнява служебното прекратяване на регистрацията на автомобил на липсата на регистрацията на същия. На водача на автомобила е вменено задължението да управлява по пътищата само МПС, което е регистрирано по надлежен ред. След като А. не е изпълнил задължението си съгласно чл. 145, ал. 2 е последвало служебно прекратяване на регистрацията на МПС.

Настоящият касационен състав намира, че узнаването за прекратяването на регистрацията на МПС от собственика на превозното средство не съставлява елемент от фактическия състав по прекратяването на регистрацията. т. е. уведомяване на новия собственик, законът - в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП и в чл. 18б от Наредбата, не е предвидил. Всъщност това следва от същността на задължението за пререгистрация в едномесечен срок от придобиването.

Следва да се отбележи още, че в разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от Наредбата са изрично посочени случаите, при които се уведомява собственика на МПС, като прекратяването по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не е сред изброените. Съобразно действащото законодателство, собственикът на МПС е носител на задължението да регистрира закупения от него автомобил, съобразно нормата на чл. 145, ал. 2 от ЗДвП, поради което е длъжен да познава законовите последици, явяващи се резултат от неизпълнението на това му задължение - в случая, прекратяването на регистрацията на автомобила.

Не се споделят изводите на СРС за несъставомерност на деянието, поради липса на виновно поведение от страна на собственика на МПС. Дори да се приеме, че нарушителят не е знаел и не е предполагал за съществуването на това задължение, то следва да се отбележи, че според необоримата презумпция от римското право, незнанието на фактите би могло да е оправдание, но не и незнанието на закона. Извън това - съгласно правната теория, вината има две основи форми - умисъл и непредпазливост. Непредпазливостта също има две форми - небрежност и самонадеяност, като при първата форма, деецът не е съзнавал и не е предвиждал настъпването на противоположния резултат, но е бил длъжен и е могъл да го предвиди. Дори и втората форма на вината, когато деецът е съзнавал, изхождайки от законовата презумпция, но е мислил, че няма да настъпят обществено опасни последици, покрива състава на нарушението тъй като по силата на чл. 7, ал. 1 ЗАНН деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Алинея 2 на същия член предвижда, че непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. В случая такова изключение не е предвидено в ЗДвП, поради което и при наличието на извършено непредпазливо деяние - нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, водачът следва да носи административнонаказателната отговорност по чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП. Всеки правоспособен водач на МПС, преди да предприеме управление на МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е длъжен да се увери, че няма законоустановени пречки да извърши това, в т. ч. дали управляваното от него МПС е регистрирано по надлежен ред, преминало технически преглед, дали за него има сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност на водач" и т. н. В случая ответникът, който е с ясното съзнание, че е собственик на въпросния автомобил (който факт не е спорен), не е изпълнил това си задължение с което виновно е нарушил чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

В настоящият случай е налице служебно прекратяване на регистрацията, но то е следствие от неизпълнение на задължението за регистрация на автомобила след придобиването му. т. е. сроковете и служебните действия са изцяло следствие от поведението на лицето, като неизпълнението на задължението за регистрация на МПС от страна на собственика води до прекратяване на регистрацията на МПС по реда на чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Обратното би означавало да се приеме, че закона създава презумпция за незнание у лицето, в т. ч. и за задължението му да пререгистрира МПС след като го е придобило, което обезсмисля както месечният срок за пререгистрация, така и въобще изискванията за регистрационен режим на МПС в страната. Така всъщност се обезсмисля и цялостното задължение за пререгистрация, доколкото деянието не би било несъставомерно, респ. държавата следва да следи за всяка покупко-продажба на МПС уведомявайки и приканвайки новите собственици да пререгистрират закупените автомобили, от която дата на уведомление евентуално да се брой и двумесечният срок. Конструкция отиваща отвъд смисъла на приложимият закон .

Не се споделят и доводите за липса на точно и ясно описание на извършеното нарушение, в оспореното НП фигурира дата и място на извършване на нарушението, подробно описание на обстоятелствата при които е извършено, датата на придобиване на МПС и датата на служебна дерегистрация не са елемент от състава на нарушението, поради което не са изискуемо по силата на закона съдържание на процесния акт.

Настоящия касационен състав приема, че административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната норма на чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, според която се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В случая законосъобразно са наложени двете кумулативно предвидени административни наказания по вид и в минимален размер. Извън това обществените отношения свързани със сигурността на движенията по пътищата предполагат по-висока обществена отговорност, тъй като са източник на висока обществена опасност.

Във връзка с изложеното, настоящият касационен състав счита, че следва да се отмени обжалваното решение и да се постанови друго по същество, с което да се потвърди изцяло процесното НП.

При този изход на спора, на касатора се дължи юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции, претендирани своевременно – за всяка в минимален размер от 80 лв. по чл. 27е от НЗПП, вр. чл. 63д ал. 4 от ЗАНН, или общо 160 лв.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, 13-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №1160/06.03.2024 г. постановено по НАХД № 16672/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 2-ри състав като вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-4332-024395/13.10.2023 г., издадено от началника Група към ОПП-СДВР, с което на Л. Л. А. са наложени административни наказания "глоба" в размер на 200 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 месеца за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА Л. Л. А. да заплати на СДВР сумата от 160 /сто и шестдесет/ лева, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: